

SADRŽAJ

Predgovor	1
Poreklo	5
Izračunavanje arapskih tačaka	11
Sektor dnevnog noćnog rođenja	15
Upotreba arapskih tačaka	23
Fortuna	29
Srednjevekovne arapske tačke	45
Fortuna sistem	127
Sistemi kuća od arapskih tačaka	133
Prognoziranje pomoću arapskih tačaka	141
Konstrukcija tačke	147
Formule	153
Literatura	173

PREDGOVOR

Eto knjige o zaboravljenoj veštini astrologa srednjega veka! Moderna astrologija slabo zna za logiku onog doba u kome je korišćenje arapskih tačaka bilo, ako ne stalna pojava – onda bar jedan od temeljnih principa procenjivanja sudbine koju Duša zna.

Mislim da razlog za tako nešto treba potražiti, pre svega, u činjenici da je astrologija “staroga doba” podrazumevala neuporedivo direktniji kontakt sa Univerzom, koji se ogledao u tome da je astrolog zaista gledao u nebo, posmatrao zvezde, planete i njihovo kretanje – a *ne isključivo i jedino* u astrološku kartu (što je slučaj kod današnjih astrologa), ali i u dominaciji horarne nad natalnom astrologijom. Činjenica je da je horarna astrologija bila u većoj meri u upotrebi od natalne tokom čitavog srednjeg veka, a svakako i u antičkoj astrologiji. Horoskop se, dakle, uglavnom izražavao za trenutak postavljenog pitanja, a ne za nečije

rođenje (jer ko je u to doba znao tačno vreme rođenja, izuzev plemstva?) i iz njega neposredno dobijao slikovit odgovor. Čitav Univerzum je u tom trenutku slao odgovor našem astrologu i on je jasno znao da su sile Nebeske prisutne svugde i da mu na različite načine šalju svoju misao. Konstruišući tako neku tačku shvatao je da je ona *odgovor Svemira na jedno pitanje*. Bilo mu je bitno da pronađe tačan ugao u karti Neba iz koga će dobiti jasnu i neposrednu sliku kao odgovor upravo na to pitanje. Postavljajući tako kroz različite formule različita pitanja o jednoj temi, ovaj astronomus vodio je svoj lični dijalog sa Sveznajućim Umom (danas bi rekli – Uranom).

Upravo u tome i jeste svrha davno zaboravljenih arapskih tačaka, jer – šta je Nebo nego Uran i *Nebeski kompjuter*? Astrologija je program, a astrolog je programer i korisnik tog programa. Arapske tačke jesu *formule trojstva* koju sudbinu pišu. Razumeti mehaniku trojstva je tajna koju astrolog treba znati i od *tri* napraviti *jedno* u vidu tačke koja je odgovor na pitanje. A interesovati nas može bilo šta... Nebo je ipak božanski kompjuter i daće rezultate shodne prvobitnoj nameri koju kroz konstrukciju tačke unosimo.

U predgovoru svoje prve knjige „Tajne stepena Zodijska“ pomenuo sam da se astrološko biće, baš kao i čovek – a i svaka druga tvorevina – sastoji iz trojstva. **Duh** astrologije zasnovan je na astrološkoj logici, a **Telo** astrologije na fiksnim zvezdama i stepenima

Zodijaka. Arapske tačke sačinjavaju **Dušu** astrologije. Ne zaboravimo i to da je i sudbina svačija isto trodelna, a poznavati *Dušu* astrologije koja, kao i Duša svaka, izlazi ponekad iz okvira jasne logike – umnogome profinjava tumačenje i izoštrava sliku.

*Aleksandar Imširagić,
Zemun, 2001.*

POREKLO

Najraniji sačuvani zapisi o arapskim tačkama nalaze se u čuvenom Ptolomejevom *Tetrabiblosu* iz drugog veka nove ere, gde pominje tačku Fortune kao jednu od pet najznačajnijih tačaka u horoskopu. Rimski pisac *Julius Firmikus Maternus* pominje osim Fortune i tačku srodnu njoj – *pars futurorum*, odnosno tačku Duha.

Ipak, poreklo arapskih tačaka svakako ide mnogo dalje u prošlost i od Ptolomejevog doba. Ptolomej je, možemo reći, bio jedan od najvećih astroloških zapisničara svoga vremena, pre nego inovator u oblasti astrologije, i on jasno navodi da je najveći deo znanja koje je sistematizovao u *Tetrabiblosu* – saznao iz haldejskih i egiptatskih izvora.

Da „arapske tačke“ nisu zaista produkt arapske kulture, već da potiču verovatno iz Egipta, potvrđuje i sam

Albumasar – jedan od najučenijih arapskih astronoma i astrologa devetog veka. Napisao je važno astrološko delo *De magnis conjunctionibus annorum revolutionibus ac eorum profectioibus*, u kome navodi 97 tačaka koje koriste Egipćani i Vavilonci. Na žalost, te egipatske i haldejske knjige više ne postoje, ali je izvesno da poreklo *arapskih tačaka* može biti haldejsko, egipatsko, hermetičko, indijsko, pa čak i magijsko, jer u sebi sadrži duboko ezoterijsko značenje.

Tačke su postale „arapske“ zahvaljujući nekolikim faktorima, od kojih je važnu ulogu odigrala i sistematizacija koju su arapski astrolozi izvršili u periodu u kojem je u Evropi dominiralo mračno doba ranog srednjeg veka, što nije pogodovalo razvoju astrologije na tom prostoru.

Arapi su, bežeći pred raspadajućom Vizantijskom imperijom i Persijom, u drugoj polovini sedmog veka postali naslednici klasične antike. Tako su za vreme vladavine kalifa Abasida u osmom veku osnovane prve škole astrologije u Bagdadu. Ovo područje je tako stvorilo mnogo povoljniju klimu za razvoj i razmenu ezoteričnog učenja nego što je to bilo moguće u tada varvarskoj Evropi, pa su drevne filozofske škole nastavile svoj život u arapskom svetu još dugo vremena nakon što su zatvorene u Grčkoj, i Evropi uopšte.

Arapci su, takođe, uspostavili vezu između Španije i Indije, što je rezultiralo ogromnom razmenom filozofskih i naučnih uvida toga doba, a što se snažno odrazilo i na razvoj astrološke veštine, pre svega kroz spoj astronomije i metafizike. Možemo reći da je ona astrološka škola koja je postavljena u osmom veku u arapskom svetu, zapravo osnova čitave tradicionalne astrologije koju danas poznajemo. Arapska astrologija svoj nastanak umnogome duguje vedskim, egipatskim, hermetičkim, magijskim, gnostičkim, neoplatoničkim i aristotelovskim izvorima –svemu onome što je cvetalo u arapskom svetu sve do jedanaestog veka.

Od svih arapskih astrologa, Albumasar je stekao status nenadmašnog – kako pre, tako i posle svog vremena. Njegova dela dala su u najmanju ruku isti doprinos astrološkoj tradiciji kao nekad Ptolomejeva. Albumasar je bio učenik velikog mudraca Al-Kindija, kome se pripisuje oko 200 radova iz raznih oblasti – od astrologije, magije, filozofije i metafizike, pa do optike, matematike i meteorologije. Sam Albumasar bio je autor nekoliko knjiga iz astrologije, a u jednoj od njih – *De magnis conjunctionibus* (O velikoj konjunktiji) – nalaze se najraniji zapisi korišćenja još 95 tačaka, pored Fortune i tačke Duha. Kada su jednom date, ove tačke su se pokazale kao pouzdan metod tumačenja i prognoziranja, a uz to i kao veoma jednostavne za konstruisanje, pa je veoma brzo došlo do naglog „umnožavanja“

arapskih tačaka. Samo oko sto godina kasnije, Al-Biruni (973 – 1048.) se u svojoj knjizi *Elementi astrologije* žalio da se broj ovih tačaka umnožava svakodnevno.

Al-Biruni je, pored Albumasara, verovatno najvažniji autoritet u astrologiji tog doba. Bio je persijski musliman, verovatno zoroastrijskog porekla i putovao je do Indije gde je izučavao astrološke procese koje su tamošnji dotišiji izvodili. U *Elementima astrologije*, on često poredi praksu Indusa, Arapa, kao i izvesne magijske tehnike i daje popriličnu listu specijalno izračunatih tačaka, od kojih se najveći deo koristio za horarnu astrologiju.

U Evropu je doktrina o tačkama došla tek u dvanaestom veku, zajedno sa drugim astrološkim materijalom, kao deo velikih napora evropskih učenjaka u prevođenju tekstova sa arapskog na latinski jezik. Najveći doprinos, ne samo prevođenju astroloških knjiga sa arapskog na latinski, već i asimilaciji tih tehnika, dao je Gvido Bonati, astrolog iz trinaestog veka, koji je bio sposoban da sintetiše ono što je naučio i da sve to populariše kao jednu novu umetnost i nauku. U svojoj knjizi *Liber astronomiae* koju je napisao 1278, celo jedno poglavlje posvetio je arapskim tačkama. Verovatno se zahvaljujući baš ovom poglavlju njegove knjige, znanje o ovim tačkama (koje je „uvezeno“ sa Istoka) proširilo po Evropi kao prilično pouzdan sistem u raznim

tehnikama predikcija. Na nesreću, upotreba ovih tačaka se u Evropi nikada nije razvila ni približno do one mere do koje je bila u upotrebi u arapskom svetu. Razlog je, pre svega, u nastupajućem periodu Renesanse, u kome se razvila potreba *naučnog* sagledavanja stvari i to onog mehaničkog. Renesansni humanisti su tražili od astrologa da svoje znanje dokažu u savršenoj teoriji (naravno u okvirima koje su humanisti sami postavljali). Da stvari budu još gore, negde posle 1650. godine, od astrološkog praktikanta se očekivalo da svoja pravila dokaže u terminima mehaničke nauke, koja je rapidno postajala prihvaćena od učenog sveta Evrope tog doba.

Naravno da koncept arapskih tačaka, koji i sada spada u onaj deo „poluobjašnjivih“ fenomena, nije imao nikakve šanse da u toj atmosferi i na takvom ispitu „prođe“. Čitava astrologija je tako počela da biva sve više odsečena od svojih korena (a koren ovde jeste mit) i, trudeći se da bude „naučna“, postajala sve više *cinični, ateistički i mehanički* kliše koji se tako proširio Evropom. Mogao bih reći da je tim „naučnim pristupom“ počela da se gubi *Duša* astrologije. Zato što je astrologija *Umetnost Duha*, a ako jeste nauka – onda je to *Nauka Duše*, a za tu nauku se koriste nešto drugačiji parametri...